

Нова српска политичка мисао

Политички живот

Ако је Западу баш толико потребан аутопут Ниш-Приштина, због чега не пружи донацију за његову изградњу, а не кредит који ће да отплаћује цела Србија?

Мирослав Н. Јовановић

уторак, 29. септембар 2020.

Бесконачни пут Србије у Европску унију (ЕУ) поприма све мање тугаљив, а све више шаљив изглед. Нико озбиљан и обавештен више не верује да ће Србија икада приступити ЕУ. Одавно постоји јасан замор и видна презасићеност проширењима тако да проширење није никакав истински приоритет у ЕУ без обзира на необавезујуће изјаве њихових политичара. Услови за приступање се стално мењају и погоршавају у ходу. Са једне стране постоје захтеви за приступање који су за Србију не само немогући, већи неприхватљиви.^[1] Истовремено, ЕУ се круни изнутра, а будућност јој је потпуно неизвесна.

За државу која бар мало држи до своје части и достојанства, неприхватљиви и немогући услови приступања ЕУ укључују, али се не ограничавају на следеће:

- укидање Резолуције 1244 Савета безбедности Уједињених нација;^[2]
- 'добровољно' одустајање од 15% своје територије (Косово и Метохија);
- плаћање ратне одштете Косову и Метохији (може и на рате);
- угушење Републике Српске;
- предаја великог дела леве обале Дунава Хрватској;
- истеривање братске Русије и пријатељске Кине из Србије као држава које нису ни бомбардовале Србију, ни уцењивале, а нису јој ни отимале део државе већ напротив, дају пуну подршку очувању територијалног интегритета Србије;
- насељавање стотина хиљада афро-азијских муслиманских миграната и освајача које ЕУ неће да прими или их истерује јер су опасни по безбедност и неупотребљиви (неће сигурно истеривати у Србију лекаре и инжењере);
- још веће префарбавање Србије дугиним бојама;
- а такође и вероватно отцепљење Војводине и Рашке области.

Све је то огромна и горка цена коју ће Србија морати да плати ако жели да приступи овако нестабилној (одлазак Британије) и нефункционалној ЕУ јер државе чланице не могу да се договоре већ другу деценију скоро ни око чега битног.^[3] Та цена се вешто и подмукло прикрива од осиромашеног народа коме се замазују очи једностраном причом о могућим материјалним користима које Србија можда може да прими из ЕУ, али све то је на јако дугачком штапу (ако ЕУ преживи). Велика и горка цена за те удаљене користи би морала да се плати одмах и сада. Шта Србија добија за узврат? Добија још више уцена и претњи. Дакле, приступање оваквој ЕУ може да буде више казна, а мање награда Србији.

Власти у Србији се већ више деценија понашају као остављено и нежељено ванбрачно дете које жуди да га неко богат на Западу загрли, прими и заволи. Када то дете из хранитељске породице понекад неко посети из западног света, дете се улагује, умиљава и настоји да му се ‘увуче под кожу’ како би постало прихваћено у породици и вољено. Али таквог прихватања нема и неће га ни бити. Запад то вешто користи и злоупотребљава, понекад и политички силује својим захтевима, извлачи из Србије све више тога што му одговара, а већ одраслом детету понекад пружи и неку лизалицу или оловку (то показује колико нас много цене).^[4] Овакав неискрен и подмукли став Запада према Србији одавно су увидели руководиоци у Републици Српској и владају се другачије од власти у Србији. Бања Лука стоји усправно и више се не сагиње, јер такво понашање не вреди ништа, а доноси само штету.

Најновија ‘звечка’ која ће скупо стајати Србију и њене осиромашене пореске обвезнике је саобраћајно повезивање Ниша са Приштином и даље са Албанијом. Србија не може да има неку комерцијалну корист од тако скупоцене инфраструктуре. За Албанце је корист очигледна. Али ту се намеће још једно питање повезано са трговином. Када су власти у Приштини увеле невиђено високе таксе које су готово прекинуле сву трговину са централном Србијом противно свим правилима и уговорним обавезама, Запад није учинио реално ништа иако је био не само страна у споразумима са властима у Приштини, већ је био и јемац. Ако је то тако учињено једном, може бити учињено још сто један пут. Ништа што је написано, а поготово у оно шта је само речено не може да се верује ни Приштини, а ни ‘добронамерним преварантима’ у Бриселу и Вашингтону.

Запад је добронамеран јер заиста жели да учини нешто добро у региону али највише и првенствено за себе, а у исто време западњаци су и велики преваранти јер желе и успевају да увек насамаре Србију као што је то био случај, рецимо, са таксама које су увеле власти из Приштине. Да је тај Запад само хтео, лако је могао да изврши притисак на Приштину, рецимо да заврне финансијске славине, али то није учинио. Дакле због превара, лажи и неповерења, боље је да остану ‘козије стазе’ до Приштине, а не да се прави велелепни аутопут од којег ће Србија и њени сиромашни порески обвезници да имају само штету.

Треба погледати само како је Србија изиграна уз помоћ Бриселског споразума из 2013. Све је испуњено од стране Београда (скраћене Србије), а ништа од приштинске стране. ЕУ је била не само учесник у ‘споразуму’ већ и јемац који ништа не чини да се успостави договорена Заједница српских општина. Само да подсетимо да се ЕУ свугде и увек залаже за поштовање права и споразума. ЕУ је заснована на праву и законима којих се чврсто држи, али је очигледно да се у односу према Србији увек прави јасан изузетак. То је још једна потврда да док сте на Западу против Србије и Русије, све вам је дозвољено, чак и заобилажење врховног светског закона као што је то Резолуција Савета безбедности 1244.

Део кривице за такво стање сноси и Србија јер, рецимо, месецима после избора и без икакве потребе за натезањем око коалиција, Србија није способна или није озбиљна да формира владу. [5] А када ће то да учини, то се не зна. Такав вакум дозвољава странцима да спроводе своје политичке игре и улове у мутном [6] као што је то такозвани ‘Вашингтонски споразум’ (2020). Такав ‘споразум’ у себи садржи ‘и бабе и жабе’ (поред ‘сарадње са Приштином’, ту су и 5Г мрежа и Јерусалим и незаобилазни мужеложници) и са правне стране изгледа као нека једнострана изјава воље (коме?) у облику писма о намерама Србије, јер у себи нема уобичајених ставки међународних споразума и уговора као што су то, рецимо, ратификација или ко је надлежан у случају спора.

Улагања у оскудну српску инфраструктуру су потребна и за то постоји комерцијално оправдање да се држава задужи у иностранству под најповољнијим условима, наравно ако из пројекта постоји добит. Постоји озбиљна сумња да је изградња велелепног Моравског коридора оправдана. Једноставно обим саобраћаја и приходи од путарине не оправдавају тако велики подухват. Сумња се да ће приходи од путарине бити довољни и за одржавање аутопута и за отплату кредита, па ће све на крају пасти на плећа осиромашених домаћих пореских обвезника. Уместо шест, могло се ићи на четири траке пута. Исто важи још више за аутопут Ниш-Приштина који је добио име у духу стаљинистичке заједљивости ‘Аутопут мира’ као и ранији ‘Аутопут братства и јединства’ у Титовој Југославији. Једноставно обим саобраћаја не оправдава градњу велелепног аутопута. Ако је Западу баш толико потребан такав пут, због чега Запад не пружи донацију за његову изградњу, а не кредит који ће да отплаћује цела Србија? Ако се и гради уз помоћ америчког кредита, ко ће да победи на тендеру, да ли су улагања условљена доделом америчким извођачима, по којој ‘конкурентној’ цени, ко су посредници и колике су њихове провизије? Ко ће све да се угради у цену? Ко ће тај аутопут највише да користи? Албанцима или Србима? Или НАТО солдатеки која ће да гази гусеницама тај асфалт, а да за то не плати ништа, па све на крају падне на плећа сиромашних пореских обвезника у Србији.

Дубровчани су добро познати по својој изреци 'Са сваким лијено, с никим искрено'. Истовремено, Хенри Кисинџер, амерички државни секретар, рекао је својевремено да је 'бити непријатељ Америке опасно, а бити пријатељ је кобно'. Зато Србија треба да има увек добре односе са Сједињеним Америчким Државама, али да се не залеће превише јер је њихов главни циљ Русија. Сетимо се како су Американци 'навукли' Грузију на сукоб са Русијом баш у време олимпијских игара у Пекингу, па су оставили Грузију на цедилу.

Треба бити јако опрезан и обавештен, а такође бити и чуваран у погледу достојанства и трошења државног новца који припада свима у држави. Треба имати јавну расправу у постављању државних приоритета: да ли је битније да се повеже Ниш са Албанијом или је битније да се боље повежу Ваљево или Зајечар са остатком Србије?[\[7\]](#)

(Аутор је редовни члан Матице српске у Новом Саду)

[\[1\]](#) Уређење система дељења правде (тужилаштво и суд), а такође и довођење у ред јавних набавки и корупције најприватљивији су цивилизовани захтеви који поставља ЕУ државама које настоје да приступе тој организацији.

[\[2\]](#) Србија са правом тражи и очекује да сви други поштују Резолуцију1244 Савета безбедности Уједињених нација, док са друге стране сама креће на пут да прекрши Резолуцију 478 истог Савета безбедности.

[\[3\]](#) Признавање независности Косова и Метохије, пријем афро-азијских миграната, монетарна политика, енергетска политика, увоз гаса из Русије, однос према Белорусији, спровођење Шенгенског споразума, борба против корона вируса, генетски модификована храна, проширење, оружани напад на Либију, ...

[\[4\]](#) Једини пут када су Немци имали колико-толико привременог разумевања или танке подршке према Србији било је током Трећег крсташког рата када је цар Фридрих Барбароса био лепо примљен 1189. у Нишу код нашег великог жупана Стефана Немање и његове браће Страцимира и Мирослава.

[\[5\]](#) У демократском друштву на Западу каквом власт у Србији тежи, влада у 'техничком мандату' има врло скучена овлашћења. Она може само да решава краткорочне техничке ствари као што су то плаћање рачуна за воду, струју или телефон, измирује приспеле

обавезе и то је све. Влада у ‘техничком мандату’ нема овлашћење да почиње велике и нове инвестиционе пројекте, ни да одлучује о судбоносним стварима повезаним са будућношћу државе, а ни да говори о томе колико ће бити повећање пензија следеће године или слично. Овлашћење за такве потезе припада искључиво следећој влади која може да има потпуно другачије планове.

[6] Понекад угледни станци показују плитко знање о томе ште се тренутно збива у ‘балканском караказану’. На пример, Доналд Трамп, амерички председник је недавно изјавио:

‘Сигуран сам да ћу се квалификовати за Нобелову награду за мир. Заустављамо масовна убијања између Косова и Србије. Дуго година су се убијали. Престаће да убијају једни друге’ (Б92, ‘Трамп: зауставили смо масовна убијања између Србије и Косова’, 20.09.2020).

[7] Шта треба да чини Србија? Одговор на то питање изнели смо много пута раније на странама овог портала и то нећемо сада понављати.

‘Србија на тамној страни европског месеца’, 26.06.2020.

<http://www.nspm.rs/politicki-zivot/srbija-na-tamnoj-strani-evropskog-meseca.html>

‘Мини Шенген’ као макси превара 16.11.2019.

<http://www.nspm.rs/komentar-dana/mini-sengen-kaio-maksi-prevara.html>

‘Српски пут у ЕУ-топију’ 13.01.2018.

<http://www.nspm.rs/kuda-ide-srbija/srpski-put-u-eu-topiju.html>

‘Колико има смисла референдум о приступању Србије Европској унији – и када?’ 13.05.2017.

<https://bit.ly/36sizab>

‘Радост Европе’, Нова српска политичка мисао, 06.02.2016.

<https://bit.ly/3cH4ma4>

‘Србија на трулој европској дасци’, Нова српска политичка мисао, 18.01.2015.

<https://bit.ly/2G6bxNe>

<http://www.nspm.rs/politicki-zivot/ako-je-zapadu-bas-toliko-potreban-autoput-nis-pristina-zbog-cega-ne-pruzi-donaciju-za-njegovu-izgradnju-a-ne-kredit-koji-ce-da-otplacuje-cela-srbija.html>